

Abstrakt

Tato práce pojednává především o pěstounství, ale i o dalších institutech náhradní rodinné péče. Vymezuje vývoj pěstounské péče i vývoj právní úpravy pěstounské péče. Ke vzniku pěstounství dojde, pokud rodičům dítěte něco brání, takže se nemohou o své dítě postarat. Tyto překážky mohou být krátkodobého či trvalého rázu. Pěstounství je možno rozdělit na pěstounství individuální a skupinové, jež příkladem mohou být SOS dětské vesničky. Pokud je dítě svěřováno cizí osobě, je na začátku celého procesu zařazení žadatele do evidence, jeho příprava a pak zprostředkování pěstounské péče. Povinnosti a práva pěstouna jsou stanoveny jednak v občanském zákoníku, jednak v zákoně o SPOD. Základní povinností i právem pěstouna je osobně se o dítě starat a pečovat o ně tak, aby zdárně prospívalo. Pěstouni jsou povinni informovat rodiče o vývoji jejich dítěte, protože o všech podstatných věcech dítěte rozhoduje jeho rodič, popř. nemá-li rodiče, poručník, který je vedle rodiče jediným zákonným zástupcem dítěte. Kromě pěstounské péče tzv. dlouhodobé zná český právní řád i pěstounskou péči na dobu přechodnou. Jedná se o velmi specifický institut, jehož právní úprava není dostatečná a který se vyznačuje mnoha sociálně psychologickými otázkami. Poslední části práce jsou věnována jednak poručenství jako institutu náhradní právní ochrany dítěte, jednak stručně opatrovnictví, jednak institutu podobnému pěstounské péči, tj. svěření dítěte do péče jiné osoby než rodiče.